

zwaaien op grote afstand en dat was het dan ook.

Overall las en hoorde je de woorden covid, mondkapjes en alcohol voor de handen.

Soms werd je moe van alles. Mensen werden neerslachtig en hadden allemaal een eigen verhaal. Sommigen waren bang, anderen boos dat hun vrijheid werd ingeperkt. Weer anderen stonden op de barricades en demonstreerden tegen de covidmaatregelen. Het leven stond op zijn kop. Leven in een open gevangenis, zeg maar.

Thuiswerken zat er voor mijn twee zonen helaas niet in. De één is timmerman, de ander schilder.

Op een avond stond het eten op tafel. Mijn zoon kwam zitten, geen anderhalve meter van elkaar vandaan – tja, het eettafeltje was nogal klein.

‘Wat een gezeur hè, mam,’ zei mijn zoon. ‘Wat een gedoe allemaal met die covidmaatregelen.’

‘Tja,’ zei ik terwijl ik een slok van mijn thee nam, ‘het is me een toestand, maar hoe doen jullie dat nu?’

‘Hoe bedoel je?’ zei mijn zoon vragend, nadat hij zijn hap eten had doorgeslikt.

‘Nou gewoon,’ antwoordde ik. ‘Jullie zitten toch hutjemutje op elkaar in de bouwkeet in de pauzes? Of zitten jullie apart te schaften in jullie eigen auto?’

‘Welnee,’ riep mijn zoon uit. ‘Nee joh, de jongens geloven niet zo in het hele covidverhaal. Allemaal bangmakerij. Je doet er toch niets aan, mam. Je kunt niet altijd afstand houden.’

‘Meen je dat nou?’ zei ik, terwijl ik ter afkeuring mijn handen in de lucht gooide.

‘Ja mam, we staan ook naast elkaar te schilderen.’

Wat wil je dan? We komen ook bij mensen thuis, bij bedrijven, en die mondkapjes worden ook niet gedragen. Veel te warm.'

'Kijk mam,' ging Jessie verder terwijl hij zijn bord op het aanrecht zette, 'jij moet wel uitkijken hè, met je longen. Je hebt astma, dus jij moet goed uitkijken, begrijp je dat? En dus wegblijven bij grote mensenmassa's. Ik ben jong, ik train, ik ben fit, dus ik zou het kunnen krijgen, maar lang niet zo heftig, denk ik.'

'Ja maar Jessie,' zei ik verontwaardigd, 'hallo, jij zit met die bouwvakkers hutjemutje op elkaar in de keet. Er hoeft er maar één tussen te zitten met covid en je bent klaar.'

'Ach mam, maak je toch niet zo druk,' riep mijn zoon uit. 'Ze maken de mensen helemaal gek op social media. Weet je wat het is, mam? Ik kijk niet eens vaak meer tv. Nooit gedaan eigenlijk. Jij zit iedere avond als een bang vogeltje naar ieder nieuwsbericht te kijken. Moet je ook niet doen, mam. Heeft toch geen zin.'

Mijn zoon vroeg of hij me moest helpen met de afwas. Ik schudde van nee.

'Oké mam, dan ga ik naar boven hoor. Douchen en mijn dingen doen.'

'Is goed man,' antwoordde ik zachtjes. Ik was al snel in gedachten verzonken.

Ik dacht na onder de afwas. Al die mannen in die keet, ik zag het helemaal voor me. Veel jonge mannen die uitgingen, feesten bezochten, met allerlei mensen in aanraking kwamen en het niet zo nauw namen.

Ik voelde al dat dit mis moest gaan. En niet lang

daarna bleek mijn angst uit te komen.

Het was inmiddels een week voor Kerstmis. Mijn zoon had vlees gehaald bij de poelier. We besloten dat we de eerste kerstdag gingen gourmetten.

Mijn jongste zoon Joey woonde samen met Melissa. Ik belde hem en vroeg hoe het bij hem op het werk ging met de anderhalve meter afstand.

‘Ja mam,’ zei mijn jongste, ‘je moet natuurlijk uitkijken, dat is gewoon een feit. Maar Jessie heeft wel gelijk. Ze kunnen het allemaal zo mooi vertellen op tv, maar in de praktijk is het zo dat we door ons werk niet altijd afstand kunnen houden. Je doet er niets tegen als we covid krijgen. Ik was mijn handen regelmatig, maar heb inmiddels hele droge handen. Melissa heeft overal handgel staan. Tja ma, verder moet je gewoon leven. Als het zo moet zijn, dan doe je er toch niets tegen. Mel en ik kijken ook niet te vaak meer naar het nieuws. We worden er eerlijk gezegd gek van. Het gaat over niets anders meer dan covid. Maar als je het niet erg vindt, ik ga even relaxen nu. Drukke dag achter de rug. Rustig aan, mams.’

Links en rechts om ons heen kregen mensen covid. Sommigen waren heel erg ziek, anderen hadden naast een flinke kuch en wat koorts niet veel last.

Van de buurvrouw met jonge kinderen hoorde ik steeds vaker dat de scholen dichtbleven door covid. Dan stonden we anderhalve meter van elkaar vandaan te kletsen bij de schutting. De buurvrouw aan de andere kant was erg eenzaam. Ze was gewend haar zusters met regelmaat op visite te krijgen. Nu was het ook aan die kant heel stil.